

Ve den, som ingen Laster har. Hans Haand er klam som en Paddes Hud. Med Gru i Sjælen viger vi tilbage fra ham. Vi kender ham ikke og vil ikke lære ham at kende. Medlidenhedsløse lader vi ham staa ene og afskyet — det lasteløse Umenneske. — — —

Min Søn — vil jeg sige, naar jeg bliver gammel. Du er tyve Aar og har hidtil aldrig gjort mig Sorg. Derfor takker jeg dig af ganske Hjerte. Men Tiden er nu inde, da dette maa høre op. Du maa tage dig sammen og vælge dig en Last — som du allerede har valgt dig et Arbejde.

Din sunde Natur vil nok lade dig staa det igennem. Ve den lasteløse, han kan ikke reddes!

Vorherre — den gamle af Dage — har nok sagt det samme til sine Sønner Menneskene i 1914.

Hør — Børn, har han sagt og banket dem blidt paa Skulderen. Tag et Øjeblik Masken af og vær jer selv! Jeg glemmer ellers helt, hvordan I ser ud. (Efter Omstændighederne taler han i en let ironisk Tone). Vindruen kryster I ikke mer, men hvordan er det med Hjertets blaa Drue? Flyder den ikke i det skjulte med Edder og Forgift? Den store Synds frække Baal blusser ikke mere, men Hykleriets fade Dunst forpester daglig min Himmel.

Hvad mener I om Krig? En stor raa, tankeløs men dog aabenlys Krig? Husk at I er Mennesker!

Og Menneskebørnene sagde med nedslagne Øjne: Ja tusind Tak.

Nu er de midt i det, og det er fuldkommen lastefuldt og menneskeligt.

Men det er ikke videre kønt. For de Asener snød sig jo til at beholde Masken paa.

Johs. Buchholtz.